

PAU VALLVÉ (ESTANISLAU VERDET)

'Amb la música ajudo gent rara que veu que no està sola'

Pau Vallvé, o el que és el mateix, Estanislau Verdet, mostrant en imatges l'humor de la seva música.
sergi gómez

Músic. Quan en Pau Vallvé no en va tenir prou de compondre bandes sonores i dedicar-se a la música seriosament, va néixer l'Estanislau. Divertit i irònic, el seu primer disc va sorprendre; el segon en segueix l'esquema però suposa una evolució estètica i conceptual.

L'Estanislau Verdet, l'alter ego "lletgista"

del músic Pau Vallvé, va fer-se un espai dins de l'imaginari d'allò peculiar a Catalunya amb el seu primer disc, Un que de tan llest és tonto i un que de tan tonto és llest. Demà presenta a La Mirona L'all ho és tot per als anglesos, on continua jugant amb les paraules, prenent el pèl a gairebé tothom -fins i tot a ell mateix -, i on reconeix que li ha agafat estima a la lletjor.

El món estava preparat per a l'Estanislau Verdet?

Pel que fa a xifres i vendes em demostren que no (riu), però crec que hi ha un seguit de gent que agraeix que jo hi sigui. No viuré mai d'això ni ho espero, però l'Estanislau és un espai de llibertat amb el qual cada dos anys puc fer un disc i uns quants concerts, i venc alguns discos. I si ompló l'Apolo o Luz de Gas amb 500 malalts que vénen a veure'm ja em va bé. Ajudo gent que se sent rara, però que amb la meua música veu que no està sola.

Per què advoca pel "lletgisme"?

En aquest nou disc es pot dir que he passat al "lletgisme 2.0", és una evolució perquè jo sempre he volgut fer el que m'ha vingut de gust sense sentir-me lligat a una línia concreta. Ara em trobo en un moment en el qual em ve de gust fer coses boniques, encara que d'altres les puguin trobar lletges.

I quin paper té aquesta llibertat per a vostè?

És l'única cosa important! Aquest projecte és l'únic lloc on puc provar, fer el que vulgui, i no vull renunciar-hi. M'agrada deixar-me anar sense discursos o estils fixats.

L'esnobisme el troba només a Barcelona, o més llocs el pateixen?

Rebo molts correus de persones que em diuen que arriba arreu! (riu). "Ser guai és el millor, i moles més que els teus amics"... sempre és el mateix, i és difícil lluitar-hi. Tot i que ja no faci tant el burro, continuo estant totalment a favor de la destrucció d'aquesta gent "hippie", "pija" o multicultural que l'únic que és és "superguai".

I fent d'advocat del diable, no és esnob criticar els esnobs, també?

Intento explicar-ho a la web, sí que és un doble joc que existeix. Em fa ràbia la gent que per ser especial fa coses que normalment no faria. Jo faig una paròdia de la necessitat humana i estúpida, que són sinònims, de ser més guai que els guais.

El seu sentit de l'humor el fa feliç; creu que també als seguidors?

Si més no, jo ho sóc. I si algú s'ho passa bé i s'aficiona a fer música, genial, s'ho passarà millor que no pas només escoltant les meves bromes. A més, en aquesta gira farem veure que som músics de veritat!

Però vostè tocava la bateria amb 3 anys, als 6 estudiava música i va fer el primer disc als 15.

Sembla un músic "de veritat"...

Em refereixo als que ho volen ser, als que surten, saluden i trenquen guitarres, cosa que no he fet mai! Amb el primer disc ens en rèiem, i ara farem veure que ho som.

D'on li ve aquesta passió per la fonètica i els jocs de paraules?

Crec que és una cosa compartida per molts músics que hem estudiat. Té a veure amb el treball amb l'oïda, et prens la parla com un llenguatge sonor i et resulta més fàcil relacionar paraules i sons.

I fins a quin punt en Pau Vallvé s'amaga rere de l'Estanislau?

No ho sé, mai he fet teatre, és més un pseudònim que un personatge. No m'amago ni faig circ, el que dic ho penso i ho sento. És una vessant meva a la qual li he posat un nom per tal que els fans de les meves bandes sonores no al·lucinïn en escoltar-me fent un reggaeton!

Creu que les seves lletres poden acabar amagant la melodia?

Jo crec que la gràcia del que faig és que es pot gaudir a diversos nivells: el primer que arriba és l'anècdota, però sempre hi ha un rerefons darrere de la broma. Cadascú es pot quedar amb allò que més l'interessi i penso que això està bé.

I pensa matar mai l'Estanislau?

Mentre no em desbordi, no. Si triomfés molt m'ho plantejaria, però ara em va molt bé. Faig un disc, va sonant i faig concerts, i mentre no me'n cansi seguiré. És clar que tot evoluciona, però ara com ara crec que no me'n desfaré!